

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 396/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **TEEBA s.r.o.**, Jarmočná 2, Košice, zastúpeného JUDr. Dušanom Antolom, advokátom, Krivá 23, Košice, proti uzneseniam Mestského súdu Košice č. k. 75C/16/2023-232 zo 16. marca 2026 a č. k. 75C/16/2023-249 z 8. júna 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami o zastavení konania o jeho dovolaní v civilnom spore.

2. Sťažovateľ podal dovolanie a mestský súd ho vyzval, aby zaň do 10 dní od doručenia zaplatil súdny poplatok. Sťažovateľ tak do uplynutia lehoty 6. marca 2026 neurobil. Mestský súd preto uznesením vyššieho súdneho úradníka konanie o dovolaní podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) zastavil. Po doručení tohto uznesenia sťažovateľ súdny poplatok zaplatil, čím aj odôvodnil sťažnosť proti tomuto uzneseniu a zdôraznil, že k nezaplateniu došlo pre administratívne pochybenie. Následne citoval rozhodnutia ústavného súdu s tým, že bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu mestský súd sťažnosť sťažovateľa zamietol. Zdôraznil, že sťažovateľ neuviedol, v čom spočívalo administratívne pochybenie. Poukázal na to, že podľa zákona je poplatok splatný už podaním dovolania, advokát sťažovateľa mal už pri jeho

podaní rátať s tým, že ak poplatok nezaplatí, súd ho vyzve na jeho zaplatenie, pričom konanie bolo zastavené až 20 dní po doručení výzvy, a sťažovateľ tak mal dostatočný priestor na splnenie poplatkovej povinnosti.

3. Sťažovateľ namietané porušenie ústavných práv identifikuje v tom, že mestský súd použil procesné predpisy formalisticky a nezohľadnil proporcionalitu následku (zastavenia dovolacieho konania) a účel zákona o súdnych poplatkoch, keďže poplatok bol zaplatený. Podľa sťažovateľa tým, že došlo dodatočne k splneniu poplatkovej povinnosti, účel zákona bola naplnený a mestský súd mal vysvetliť, prečo považuje za jediný primeraný a ústavne akceptovateľný záver o zastavení konania.

II.

4. O porušení ústavných práv sťažovateľa namietaným uznesením vyššieho súdneho úradníka bol na jeho sťažnosť príslušný rozhodnúť sudca. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

5. Proti uzneseniu sudcu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Ústava a dohovor nezaručujú bezplatné súdne konanie. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa sekundárne dotýka účastníka konania, vzhľadom na jeho podstatu v zásade nedosahuje intenzitu porušenia ústavných práv. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch (predpokladoch oslobodenia, následkoch nepriznania oslobodenia, zastavení konania) spadá do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 224/2018, II. ÚS 361/2015).

6. Nedá sa nestotožniť so záverom namietaného uznesenia, že poplatková povinnosť sťažovateľovi vznikla už podaním dovolania. § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch umožňuje zaplatiť poplatok v dodatočnej lehote, ktorú možno považovať za lehotu na nápravu. Účelom výzvy nie je uložiť poplatkovú povinnosť, ale upozorniť na jej nesplnenie (I. ÚS 379/2022). Sťažovateľ poplatok za dovolanie nezaplatil v súdom stanovenej lehote. Bolo na sťažovateľovi, aby dbal na splnenie procesných povinností (III. ÚS 563/2018). Sťažovateľ nerešpektoval výzvu súdu. K zastaveniu tak konania došlo zo zákonných dôvodov, čo vylučuje možnosť porušenia ústavných práv sťažovateľa (I. ÚS 6/97). Pritom nebol zákonný dôvod prihliadnuť na zaplatenie poplatku po stanovenej lehote.

7. Neobstojí ani námietka o nedostatočnom odôvodnení uznesenia. Do ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (III. ÚS 95/06), teda na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Mestský súd svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil a je z neho zrejmé jeho úvaha a vysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľa. Nebol dôvod na to, aby mestský súd osobitne reagoval na neadresné parafrázy

sťažovateľa vytrhnuté z kontextu rozhodnutí ústavného súdu v prípade, ak vo veci sťažovateľa aplikoval nesporné procesné skutočnosti a jasné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Robert Šorl
predseda senátu